

Лелія (скорочено)

Леся Українка

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

У невеличкій кімнаті лежав на ліжку хворий хлопчик, якого звали Павлусь. Біля нього сиділа мама. Була ніч, і смужка світла від місяця падала додолю. Мама попросила сина заснути, але він хотів казку про ельфів, які живуть у квітах і щоночі виходять з них і грають, танцюють, співають. Мама сказала, що головна ельфа зветься Лелія, бо живе у найкращій лелії в світі. В якій квітці ельф живе, то так і зветься, як та квітка. Та далі мама не розказувала, а попросила сина спати, бо уже пізно. Вона сіла на крісло біля його ліжка з шиттям в руках і чекала, поки він засне.

Павлусь почав знову дивитись на ту ясну смужку, що падала з вікна. Йому здалося, що смужка затремтіла, і раптом проти нього з'явилося щось маленьке, немов якась дівчинка. Вона була дуже гарна: очі ясні, кучері довгі, сріблясті, сама в білій, прозорій шаті, на голівці малесенька золота корона, ще й крила мала, як і метелика. У руках в неї була квітка білої лелії, яка пахла на всю хату. Павлусь впізнав, що це Лелія. Вона сказала, що прийшла, бо він про неї розпитував.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Лелія торкнула Павлуса своєю квіткою, перетворила на рожевий мак, взяла в руку і понесла з собою. Спершу вони помандрували у панський садок, де росли її сестри лелії. В саду стояв пишний палац, пани ще не спали. В саду не було нікого. Лелія стала просто в квітнику, торкнула сестер своєю квіткою, вони заговорили, з кожної квітки виглянуло бліденьке личко ельфа. Вони жалілися, що не мають спокою, бо їм обривають листя, часто зрізають і несуть у палати, вночі їм не дають спати паничі й панянки своїми співами і музикою. Раптом з палацу вийшла молода панна. Вона говорила, що їй болить голова, адже тут в селі вона гине, а вечірні гості їй обридли. Усе тут їй не подобалося, навіть безліч лелій та їхній запах. І вона знову пішла в палац.

Лелії стало шкода своїх погордованих сестриць. Вона спитала, де найменша лелія. Їй відповіли, що її випросила у панни дівчина Мар'яна. Павлусь попросив летіти далі. Вони опинилися у великому місті з гарними крамницями. Лелія спинилась біля одної дуже великої крамниці, де у вікні стояло багато гарних квітів. Павлусь таких ще не бачив. Лелія понесла його аж на четвертий поверх тої ж кам'яниці, щоб він побачив, як ті квіти роблять. Вони опинилися у бідній кімнаті з довгим столом, на якому були різні шматки, дрти, нитки, клей. За столом сиділи дівчата, убрані по-міському, але надто

вбого, кожна мала ножички і багато маленьких щипців, колодочок, лещаток. Одні дівчата витискали листя і пелюстки, інші вправляли дроти в те листя, треті фарбували, четверті крохмалили, останні клеїли пелюстки докупки і робили квітку. Дівчата були втомлені, бліді, а за ними ще й наглядала найстарша робітниця. В кінці стола дві дівчини тихо розмовляли. Одна була голодна, бо зранку спізнилась і нічого не їла, та ще їй сказали, що за цей день не заплатять. Раптом інша дівчина, Катруся, перекинула миску з фарбою, найстарша побачила, почала кричати... Павлусь попросив Лелію летіти геть.

Вони прилинули до лелії, яка росла у селянки в садочку. Стояла вона біля маленької, низенької похилої хатинки. Павлусь пізнав хатинку знайомої дівчини Мар'яни, своєї сусідки. Хлопчик не раз у неї бував. На грядочці з квітками були і чорнобривці, і тоя, і любисток, і рута, й канупер, і м'ята, і рожа, а довкола ріс барвінок.

Посередині росла біла лелія. Недалеко ходила Мар'яна з братиком, білоголовим хлопчиною. Вона показувала, де поливати, а він поливав. Вона просила Івася добре доглядати лелію, бо вона недавно пересаджена. Хлопчик сказав, що квітка пахне краще за всі квітки. Уже світало. Мар'яна з братом, розмовляючи, пішли в хату снідати, бо дівчина мала йти до панів на роботу.

Тоді Лелія з Павлусем приступили до білої лелії. Та розповіла, що тут їй дуже добре, бо Мар'яна щовечора і щорана підливає її, поле, доглядає, ще й співає. Лелія приступила до сестри і побажала, щоб та росла розкішна, красна, щоби була доля щасна. Раптом та молоденька лелія виросла висока, висока, квітки на ній спалахнули світлом сріблясто-рожевим, на листі засвітилася діамантова роса, заграла барвами і зникла.

Павлусь глянув, аж він у своїй кімнатці, лежить на ліжку. Він скрикнув, що ще хоче в той садок, але Лелія мала багато роботи. Хлопчик простяг до неї руки, хотів голосно гукнути і... прокинувся. Був ранок, мама поцілувала його і спитала, як він почувається. Павлусь сказав, що добре і що йому приснилася Лелія.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу